

Джерела:

1. Конвенція Організації Об'єднаних Націй про договори міжнародної купівлі-продажу товарів 1980 року. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_003#Text

2. Кодекс міжнародного приватного права. Кодекс Бустаманте 1928 року. URL: https://online.zakon.kz/Document/?doc_id=1006714&show_di=1
Науковий керівник: Ківалова Тетяна Сергіївна д.ю.н., професор кафедри міжнародного та європейського права Національного університету «Одеська юридична академія».

Рудецька Поліна Андріївна

*здобувач вищої освіти факультету судового та міжнародного права
Національного університету «Одеська юридична академія»*

НОРМАТИВНІ ЗАСОБИ ЗАХИСТУ ПРАВ ДІТЕЙ НА МІЖНАРОДНОМУ РІВНІ

Перш за все, варто сказати про те, що нормативні засоби правового захисту прав дітей на міжнародному рівні забезпечуються низкою міжнародних організаційно-правових механізмів судового та несудового характеру.

Проблема захисту прав дитини є однією з основоположних у діяльності Європейського Союзу та ООН, адже турбота про дітей означає турботу про майбутні покоління – продовження існування людської цивілізації. За останні роки міжнародним співтовариством розроблено та прийнято значну кількість договорів, які стосуються захисту прав і законних інтересів дітей, що дає підстави стверджувати про певну стабільність міжнародної системи стандартів у цій сфері [1, с.110].

Як складова частина захисту прав людини система міжнародного захисту прав дитини сформувалася лише після Другої світової війни в рамках

ООН, одним із основоположних принципів якої було проголошення поваги до прав і свобод людини без будь-якої дискримінації. Цей принцип був закріплений у преамбулі Статуту цієї організації.

Після Другої світової війни ООН (після її створення в 1945 році) прийняла в 1948 році Загальну декларацію прав людини, в якій говорилося, що діти повинні бути об'єктом особливого нагляду і допомоги. Нарешті в 1959 році ООН прийняла Декларацію прав дитини [2, с. 245]. Декларація прав дитини 1959 року мала 10 коротких декларативних статей, програмних положень, які закликали батьків, громадян, державні органи, місцеву владу та уряд визнавати та дотримуватись закріплених у ній прав на свобод. Це були 10 соціальних і правових принципів, які мали значний вплив на політику та справи уряду та людей у всьому світі.

Інституції системи ООН, які найбільше беруть участь у захисті прав дітей та підлітків в Україні:

- ЮНІСЕФ;
- Моніторингова місія ООН з прав людини;
- УВКБ ООН;
- ВООЗ;
- ЮНЕСКО.

У сучасному світі існує розгалужена система міжнародних механізмів захисту прав людини, що представляють собою кілька десятків універсальних і регіональних правозахисних органів з різними рівнями компетенції. Це дає можливість класифікувати ці органи з метою кращого розуміння особливостей їх діяльності.

Універсальні міжнародні інституційно-правові механізми захисту прав людини мають компетенцію, яка поширюється на значну кількість держав світу і, як правило, виключно на ті держави, які є учасниками відповідного універсального міжнародного договору з прав людини (Комітет з прав людини, Комітет з прав дитини та ін.). Для обмеженої кількості міжнародних

правозахисних органів контрольні повноваження не обов'язково пов'язані з участю держави в міжнародному договорі (Комісія з прав людини) [3, с.180].

Універсальні органи з прав людини можуть бути квазісудовими та звичайними. До квазісудових належать органи, створені на основі міжнародних договорів для контролю за дотриманням цих договорів державами-учасниками та діють за процедурою, що нагадує судову (Комітет з прав людини).

Конвенційні органи включають органи, створені на основі міжнародних договорів для контролю за дотриманням цих договорів державами-членами (Комітет з прав дитини) - відповідно до Конвенції про права дитини. Органи Конвенції мають переважно політичний і правовий характер.

Підсумовуючи, слід зауважити про те, що однією з основних складових державної політики України у сфері охорони дитинства є вдосконалення нормативно-правової бази, зокрема імплементація норм міжнародного права та міжнародних механізмів захисту прав дитини.

Результатом цієї діяльності є те, що сьогодні Україна є учасницею прийняття низки міжнародних документів у сфері забезпечення прав дитини. Слід також зазначити, що в Україні за останні роки суттєво змінилися основні підходи до розуміння та реалізації прав дитини, визначені міжнародним та вітчизняним законодавством. Це зумовлено підвищеною увагою з боку держави до інтересів дітей, удосконаленням механізму контролю за дотриманням чинного законодавства.

Джерела:

1. Антонова О. Міжнародно - правові стандарти у сфері сім'ї, дитинства, материнства і батьківства. Альманах міжнародного права. 2017. Вип. 18. С. 103—112.
2. Дрозд О., Хуторянська Т. Міжнародні стандарти забезпечення прав і законних інтересів дитини та їх імплементація в законодавство України. Актуальні проблеми держави і права. 2015. Вип. 75. С. 255—261.

3. Шульц О. Становлення міжнародних стандартів прав дитини. Науковий вісник Академії муніципального управління. Серія: Право. 2012. Вип. 1. С. 178-186.

Науковий керівник: Мануїлова Катерина Вікторівна к.ю.н., доцент, доцент кафедри міжнародного та європейського права Національного університету «Одеська юридична академія».

Середенко Марина Петрівна

*здобувач вищої освіти факультету судового та міжнародного права
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ЗАХИСТ ПРАВ ЛЮДИНИ ЧЕРЕЗ ПРИЗМУ ЛОБІЮВАННЯ

Становлення сучасної демократичної моделі держави, розвиток громадянського суспільства вимагають системних зусиль щодо реалізації принципу верховенства права, ключову роль в забезпеченні якого відіграють права і свободи людини, вироблення дієвих, доступних механізмів їх здійснення. Професор В. Ковальчук звертає увагу, що головним критерієм існування легітимної влади в конституційній демократичній державі є ступінь захищеності основних прав та свобод людини і громадянина. Вчений зазначає, що лише та державна влада, яка поважає невід'ємні права людини, створює умови для реалізації її інтересів та потреб, має усі підстави отримати суспільну підтримку та визнання.

Тому сьогодні не можна державу та суспільство в цілому назвати демократичними, якщо в них не відбувається вираження волі більшості через демократичні інститути. Серед суб'єктів, які виражають інтереси певних груп є і такі об'єднання громадян, як групи лобіювання. Поняття лобіювання є міжнародним явищем, проте дане поняття не розкрито в повній мірі в законодавстві та науці в цілому. З початком глобалізації лобізм перетворився на інструмент просування політичних та економічних інтересів за межі однієї країни. Питанням лобізму й ефективності діяльності громадських організацій